

Sveta Klara

Sveta Klara je rođena 1194.g. u plemićkoj obitelji. Njezin otac Favarone di Offreduccio i šestorica njegove braće bili su ugledni vitezovi-ratnici, te je često bio odsutan od kuće, stoga je sav odgoj u obitelji preuzela njezina majka Hortulana, žena molitve i djela milosrđa, koja je „prema svojim mogućnostima pribivala službi Božjoj i činima pobožnosti“. Toma Čelanski govori nam kako je Klara bila dijete više nego u običnom smislu te riječi: „Kad se ta žena nalazila u blagoslovljenom stanju i već posve blizu poroda, dok se jednom zgodom molila u crkvi pred propelom, začula je glas koji joj je rekao: Ne boj se ženo, rodit ćeš svijetlo koje će još više rasvijetliti svijet!“. Kćeri je nadjenula ime Chiara, što znači: jasno i sjajno svijetlo. Svoju mladost je živjela djevičanski, bila je pozorna na dobra djela i kod svih je uživala dobar glas, za što je bila zaslužna njezina majka koja joj je bila uzor pobožnosti i ljubavi prema siromasima. Klara je znala hranu koju dobije, slati siromasima, te je često slala novac onima koji su radili u Porcijunkuli, da kupe mesa. Bila je vrlo draga, dobrotivna i razborita djevojka kad je odlučila posvetiti svoj život Gospodinu. Ubrzo je došlo vrijeme kada je Klara morala zasnovati vlastitu obitelj, no ona nije htjela pristati ni na jednu ponudu za udaju. Kako Toma Čelanski izvještava: “Kad su je napokon njezini htjeli udati za nekog velikaša, nipošto nije htjela pristati. Pošto se zauvijek odrekla prolazna braka, Gospodinu je povjerila svoje djevičanstvo.“

O odnosu Franje i Klare također, Toma Čelanski izvještava: “A kad je čula za Franjino ime i za njegovo nastojanje da kao nov čovjek, novim krepostima obnovi u svijetu zaboravljeni duh savršenstva, poželjela je da ga što prije čuje i vidi.“ Franjo je posjetio Klaru i ona je njega često posjećivala. Tako je počeo jedan od najljepših odnosa u povijesti. Neki su njihov odnos smatrali drugačijim nego što on jest, no Klara i Franjo su dobro znali što ih povezuje-ljubav prema nebeskom Zaručniku.

Na Cvijetnicu 1212.g. u cijelom Asizu, raskošno odjeveni i nakićeni za blagoslov palminim i maslinovim grančicama skupljaju se svi građani da prime od biskupa blagoslov grana koje su trebali ponjeti kući. I Klara se posebno uredila za taj dan. Otac Franjo joj je naredio da tog svečanog dana dođe lijepo obučena i nakićena primiti palmu s ostalim mnoštvom naroda, a slijedeće noći da izađe iz tabora pa da svjetovnu radost preokrene u oplakivanje Gospodinove muke. Običaj je bio da mlade gospođe pristupe oltaru kako bi od biskupa primile grančicu palme. Dok su ostali pristupali da prime grančicu, Klara je stajala nepomično na svom mjestu. Tada je biskup Gvido sišao s oltara i dao Klari palmu te se vratio do oltara, i nastavio službu kao da je njegov neobičan čin bio samo dio obreda. Kad je pala noć, Klara se iskrala iz kuće te krenula prema kapelici Gospe od Anđela. Franjo i braća su čekali u kapelici. Kad je Klara došla obred je počeo. Franjo je Klaru predao Gospodinu, odrezao joj

kosu, a braća su prinjela pokornički habit. Tako je Klara ostavila svoje urešene haljine i nakit i sav svoj život predala Bogu. Tako je mala crkvice Porcijunkula ubrzo postala kolijevka još jednom redu koji će se nazvati „siromašne gospođe“ ili klarise. Tada Franjo odvodi Klaru u crkvicu sv. Pavla kod Bastije. Klara je također molila za obraćenje svoje sestre i Gospodin ju je brzo uslišao. Njezina sestra Katarina, koju je Franjo kasnije nazvao Agneza, po djevici mučenici iz prvih kršćanskih vremena, pridružila se ubrzo Klari. Tada je obitelj došla po njih. Htjeli su da se vrati Katarina kući i da ih više ne sramote. Tu se dogodilo nešto što samo pokazuje kolikim je žarom Klara molila i bivala uslišavana od svoga Gospodina. Kad su njihovi stričevi došli po Katarinu, ona nije pristala ići s njima. No, oni su je htjeli silom odvesti. Tada je Katarina vikala Klari: “Pomozi mi, predraga sestro, i ne dopusti da me ugrabe od Krista Gospodina!” Tada je Klara počela moliti i odjednom je Katarinino tijelo postalo teško da ga nisu mogli ni pomaknuti. Tada je stric Monaldo sav bijesan, htio udariti Katarinu, no ruka mu se ukočila. Nakon toga, Franjo odvodi Klaru i sestru u samostan sv. Damjana, gdje će Klara i početi svoj redovnički život i život njene zajednice. Čak su dva puta Saraceni pokušali napasti crkvu sv. Damjana. No Klara svojom molitvom nadvladava Saracene. Naglo su promjenili držanje i neobjašnjivo se povukli.

Pravilo i Oporuka

Dok je Klara pisala evanđeoski oblik života što joj ga je dao blaženi Franjo, obilno je crpila iz samog Franjina Pravila iz 1223.g. koje je bilo osnova života Manje braće. Crpila je iz drugih zakonika koje su joj dali crkveni ljudi npr. uređivanje klauzure, održavanje šutnje i pokorničke vježbe. Kad je sve to napisala, trebala je tražiti odobrenje od Crkve. Bilo je utješno što ga je dobila od kardinala pokrovitelja, ali Klara želi da Pravilo dobije pečat Vrhovnog svećenika, tadašnjeg pape Inocenta IV. 1253.g. Klara je sastavila duhovnu Oporuku. U svojoj oporuci je na poseban način naglasila slijedeće misli:

- Neka evanđeosko siromaštvo njezinim duhovnim kćerima bude najveća svetinja i jedina baština.
- Neka njezin Red bude prislonjen uz Red Male braće.

Mnogi samostani klarisa svakog petka čitaju ovu Oporuku kod zajedničkog stola.

Klarino preminuće i potvrda pravila

Vijest da Klara umire širila se cijelim svijetom. Kad je Klara ležala u smrtnoj postelji, dogodilo se nešto čudesno. Sestra Benvenuta je bdijela pored umiruće Svetice, kad je najednom ugledala nebesku povorku svijetlih djevica, sve u bijelom kako se približavaju krevetu

blažene majke Klare. Mnoštvo svetih djevice predvodila je jedna sjajnija i daleko ljepša od drugih. Došla je do Klare „Djevica djevicâ“, prekrila slabašni lik Svete Opatice i zagrlila je i otišla. Osjećao se neki neodređeni nemir, a to je bila želja sv. Klare da Pravilo odobri Sveti Otac. Tada je jedan Manji brat donio svitak u kojem je potvrda Pravila od Pape bulom „Solet Annuere“ i stavio ga u njene ruke. Na dnu bule piše latinskim jezikom: “Blažena je Klara ovo dotakla i s poštovanjem mnogo i mnogo puta poljubila.“ Posljednje riječi koje su se čule iz usta umiruće svete majke Klare bile su: “Dragocjena je u očima Gospodnjim smrt svetaca njegovih.“ Gospođa Klara je preminula u ponedjeljak, 11. kolovoza, 1253. g. na blagdan Sv. Rufina, zaštitnika Asiza. 15. kolovoza 1255.g. proglašava Klaru svetom u crkvi od Utjelovljenja Gospodinova u Anagni.

Još je zanimljivo za Klarin život što je ona, kako nije mogla sudjelovati sahrani svetog Franje, zbog svoje klauzure; u zanosu molitve doživjela viziju: na zidu samostana nizale su se slike cjelokupnog obreda iz crkve sv. Gospe od Anđela. Zato je sveta Klara zaštitnica televizije, te joj se propisuje velika moć ozdravljenja očiju i zaštite vida te se smatra kao pomoćnica kod mucanja i govornih mana.